

EERO-VEIKKO NIEMI

Kuva: Anja Ahola

Ajatushautomo

Perustin ajatushautomon. Sellaiset ovat nykyään muodissa ja hyvä niin. Ajattelu kannatti ehdottomasti tuotteistaa. Sain jo ensimmäisen ajateltavankin. Minulle ehdotettiin, että pohtisin käsitettä ”työtä pelkäämätön”. Se olikin miellyttävä esikoistehtävä.

Työn pelkäämättömyyden ajattelu sopii minulle kuin sormi suuhun. Pidän nimittäin itseäni varsin työtä pelkäämättömänä ihmisenä ja voin perustellakin väitteeni.

Pääsin, nähkääs, kesällä muutamaksi yöksi maalle juuri kauneimpien päivien aikaan. Siellä minulla on iso, vanha talo ja neljä ulkorakennusta, joista yksi on onneksi lähes kokonaan maan alla oleva kellari.

Maakellarissa on kuitenkin tiilillä katettu harjakatto ja se vaatii huolenpitoa. Tiilikattoja on sillä suunnalla muutenkin suosittu kovasti. Johtunee siitä, että kylällä oli joskus tiilitehdas. Paha vain, että tiilet on aikanaan ladottu pärekattojen päälle ja moninkertaisesti päreiden painoisina ne painavat kattorakenteet notkolle. Katoissa siis riittää korjailtavaa.

Päärakennus ei ole ihan viime vuosilta. Sen ikää en tiedä, mutta reilusti yli satavuotias se kuitenkin on. Ulkorakennuksista suurin on onneksi tiilirunkoinen ja niinpä siitä lahoavat vain tiilikaton puiset rakenteet.

Rakennukset ympäröivät isoa nurmialuetta, jossa on perennastutuksia. Kukkamaat tahtovat kesän myötä rehevöityä liikaa ilman aktiivista huolenpitoa. Nurmikot kasvavat etenkin alkukesällä hurjasti ja yksi leikkuukerta viikossa tuntuu olevan liian vähän.

Säiden salliessa noudatankin niin sanottua hellemenetelmää. Se tarkoittaa, että jos sääennustus kertoo helteiden olevat tulossa, niin nurmikko leikataan erikoisen lyhyeksi ja toivotaan sateettomien päivien jatkuvan mahdollisimman pitkään. Lyhyt sänki palaa karrelle, eikä nurmen leikkuuta tarvitse edes harkita pitkään aikaan.

Kuten lukija (hei vaan taas, **Harri**) huomaa, vanhassa kiinteistössä on paljon tekemistä. Mutta niin vain tänäkin kesänä kykenin maakailemaan riippumatossa kaikki maalla viettämäni päivät. Minusta se osoittaa melkoista luonteen lujuuutta ja ympärillä väijyvien töiden pelkäämättömyyttä. Oli kaunista ja lämmintä. Siinä hiljaksen keinutellessa oli niin mugava kuunnella luonnon ääniä, ohi kulkevia junia ja kylän uuden nuorison mopojen pärinää. Hetkeäkään ei pelottanut.

Pohdiskelin siinä makaillessani tätä ajatushautomoni saamaa ensimmäistä tehtävää. Tulin siihen tulokseen, että työn pelkääminen on paljolti samanlainen juttu kuin koiran pelkääminen. Kun tapaa oudon koiran, ei saa missään tapauksessa osoittaa pienintäkään epäroinnin tai pelon merkkiä. Jos koira aistii epävarmuutta, niin se yrittää heti ottaa johdon käsiinsä ja tehdä pelkääjästä oman laumansa jäsenen.

Silloin tällöin näkee jopa koiran omistajia, jotka ovat oman koiransa lauman jäseniä eivätkä johtajia. Epäröintiin tai pelon näyttämiseen ei missään tapauksessa saa sortua myöskään tekemättömien töiden eteen joutuessaan. Jos näyttää pienintäkään epävarmuutta, niin kohta on jo siivoamassa rikkaruohojen valtaamaa kukkamaata.

Sen jälkeen silmä osuu vintin ikkunaan, joka on jo pitkään ollut rikki. Äkkiäkös sen korjaa. Vintin ikkunan uusia pokia viritellessään on jo todellisessa vaarassa. Kun sen jälkeen alkaa muurata rapautuneita tiilirappuja uudelleen ja uusia lahonnutta ulkorakennuksen kattoa, on peli jo menetetty. Siinä vaiheessa työn pelosta on käytännössä mahdotonta toipua ilman ammattiapua. Julkista apua joutuu jottamaan vuosia ja yksityinen työn pelkäämättömyysapu on kallista.

Jo parin kesänä minulla on ollut nuori sukulaispoika maalla kesätöissä puutarhaa ja kiinteistöä hoitamassa. **Topi** on osoittautunut vaarallisen ahkeraksi ja paljon aikaan saavaksi. Raput on muurattu, sortunut leikkimökki siivottu, kukkamaat ja nurmikot hoidettu ja paljon muutakin tehty. En uskalla edes kuvitella mitä kaikkea.

Epäilen, että Topilla on varsin paha työn pelkäämisen oireyhtymä jo nuorella iällä. En oikein tiedä puuttuako vai ei, kasvatusasiat kuuluvat kuitenkin lasten omille vanhemmille. Jotakin pitäisi kuitenkin aika pian tehdä.